

The Holy See

III NADZWYCZAJNE ZGROMADZENIE SYNODU BISKUPÓW I KONGREGACJA GENERALNA

Przemówienie Papieża Franciszka na rozpoczęcie obrad

6 października 2014 r.

Eminencje, Wielce Błogosławieni, Ekscelencje, Bracia i Siostry!

Witam was serdecznie na tym spotkaniu i dziękuję z serca za waszą obecność i uczestnictwo, gorliwe i kompetentne.

W waszym imieniu pragnę złożyć szczerze i gorące podziękowania wszystkim osobom, które pracowały z oddaniem, cierpliwie i kompetentnie przez długie miesiące, czytając, oceniając i opracowując zagadnienia, teksty i materiały do prac tego nadzwyczajnego zgromadzenia ogólnego.

Pozwólcie, że zwrócę się ze szczególnym i serdecznym podziękowaniem do kard. Lorenza Baldisseriego, sekretarza generalnego Synodu, do bpa Fabia Fabene, podsekretarza, a także do wszystkich relatorów, pisarzy, konsultorów, tłumaczy oraz wszystkich pracowników sekretariatu Synodu Biskupów. Pracowali nieustrudzenie i nadal pracują na rzecz dobrego rezultatu obecnego Synodu: doprawdy bardzo dziękuję, i niech Pan wam wynagrodzi!

Dziękuję również Radzie Posynodalnej, relatorowi oraz sekretarzowi specjalnemu, Konferencjom Episkopatów, które naprawdę bardzo dużo pracowały, a także dziękuję trzem przewodniczącym delegowanym.

Dziękuję również wam, drodzy kardynałowie, patriarchowie, biskupi, kapłani, zakonnicy i zakonnice, świeccy mężczyźni i kobiety, za waszą obecność i za wasz udział, wzbogacające obrady i ducha *kolegialności* i *synodalności* dla dobra Kościoła i rodzin! Chciałem, aby ten duch

synodalności panował także przy wyborze relatora, sekretarza specjalnego i przewodniczących delegowanych. Pierwszych dwóch wybrała bezpośrednio Rada Posynodalna, która z kolei została wybrana przez uczestników ostatniego Synodu. Natomiast co do przewodniczących delegowanych, jako że powinni być wybrani przez Papieża, poprosiłem tę właśnie Radę Posynodalną o zasugerowanie nazwisk i mianowałem tych, których zaproponowała mi Rada.

Wy wyrażacie głos Kościołów partykularnych, reprezentowanych na szczęblu Kościołów lokalnych przez Konferencje Episkopatów. Kościół powszechny i Kościoły partykularne są z ustanowienia Bożego; kościoły lokalne w ten sposób pojmowane są z ustanowienia ludzkiego. Ten głos będziecie wyrażać w *synodalności*. To jest wielka odpowiedzialność: przedstawiać realia i problemy Kościołów, aby im pomagać iść tą drogą, jaką jest Ewangelia rodziny.

Podstawowym warunkiem ogólnym jest to, aby mówić jasno. Niech nikt nie mówi: «Tego nie można powiedzieć; pomyśli o mnie to czy tamto...». Trzeba mówić wszystko to, co się czuje, z *parrezią*. Po ostatnim konsystorzu (w lutym 2014 r.), na którym była mowa o rodzinie, pewien kardynał napisał do mnie tak: szkoda, że niektórzy kardynałowie nie mieli odwagi powiedzieć pewnych rzeczy przez wzgląd na Papieża, uważając może, że Papież myśli inaczej. Tak być nie powinno, to nie jest *synodalność*, bowiem trzeba mówić to wszystko, co czuje się, w Panu, że należy powiedzieć — bez względów na osoby, bez obaw. I zarazem trzeba wysłuchiwać z pokorą tego, co mówią bracia, i przyjmować to z otwartym sercem. Poprzez te dwie postawy praktykuje się *synodalność*.

Dlatego proszę was, bardzo proszę o te postawy braci w Panu: mówienie z *parrezią* i słuchanie z pokorą.

A róbcie to z wielkim spokojem i w pokoju, bowiem Synod odbywa się zawsze *cum Petro et sub Petro*, a obecność Papieża jest dla wszystkich rękojmnią i ochroną wiary.

Drodzy bracia, współpracujmy wszyscy, aby wyraźnie umacniała się dynamika *synodalności*.
Dziękuję.